

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ ΛΕΥΚΑΔΑΣ

ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΥ

Δύο Αντιγόνες και μια...guest-star

Με την εύγευστη μηλόπιτα της Άννας και τις δύο Αντιγόνες, την κλασική του Σοφοκλή και τη νεότερη του Ζαν Ανούιγ (1910-1987) την Παρασκευή, 26 Φεβρουαρίου 2016, από τις 8.30 μέχρι τα μεσάνυχτα περίπου, στο φιλόξενο **Ξενοδοχείο Ιανός**, πραγματοποιήθηκε η συνάντηση της **Λέσχης Ανάγνωσης και Στοχασμού του Συνδέσμου Φιλολόγων Λευκάδας**. Την Αντιγόνη του Σοφοκλή παρουσίασαν η Ιωάννα Κόκλα και η Ζωή Λάζαρη. Την Αντιγόνη του Ζαν Ανούιγ η Βιβή Κοψιδά-Βρεττού. Τις παρουσιάσεις ακολούθησε προβολή αποσπάσματος από τη θεατρική παράσταση της Αντιγόνης του Ζαν Ανούιγ με τη Μαριέττα Ριάλδη στον ομώνυμο ρόλο.

Στη συζήτηση που ακολούθησε τέθηκαν πολλά και ενδιαφέροντα ζητήματα: σύγκρισης των δύο έργων-και ιδιαίτερα η διαχρονικότητα και η σημασία της σοφόκλειας τραγωδίας. Το θέμα της υποδοχής της γαλλίδας Αντιγόνης από την ελληνική κριτική. Της αμφισβήτησης του αντιστασιακού της προσανατολισμού. Για τη διαυγή γλώσσα του Σοφοκλή πάνω σε πολιτικά ζητήματα που εγείρει η άσκηση αυταρχικής εξουσίας, και κυρίως το θέμα της σύγκρουσης ενάντια στον αυταρχισμό της εξουσίας. Τον σοφιστικό διαχωρισμό «φύση» και «νόμος». Το στοιχείο της αντίστασης στις μέρες μας-μέρες μιας μεγάλης κρίσης (της οικονομίας, της δημοκρατίας, της κοινωνίας, των αξιών). Και αν, και πώς ο άνθρωπος θα μπορούσε να αποφύγει την τραγωδία. Κι ακόμα πώς λειτουργεί καταστροφικά και αυτοκαταστροφικά το «απόλυτο πνεύμα». Τέλος, έγινε αναφορά στο θέμα της παιδείας, με την οποία συναρτώνται και όλες οι πολύπλευρες και σύνθετες διαστάσεις της ατομικής και συλλογικής ζωής.

Κι έτσι, αποφασίστηκε για την επόμενη συνάντηση της Λέσχης, το βιβλίο που θα διαβάσουμε και με αφορμή το οποίο θα συζητήσουμε επίκαιρα ζητήματα της σύγχρονης εκπαίδευσης και παιδείας. Που δεν περιορίζονται στις σχολικές εμπειρίες, αλλά συνδέονται με την οικογένεια, τη δημοκρατία, την κοινωνία, την ιδιότητα και τη συμπεριφορά μας ως πολιτών. Πρόκειται για το ευχάριστο, προσιτό στον καθένα, βιβλίο του μεγάλου Βραζιλιάνου παιδαγωγού **Πάουλο Φρέιρε (Paulo Freire)**, με τίτλο: **Δέκα επιστολές προς εκείνους που τολμούν να διδάσκουν**, (εκδ. Επίκεντρο, Αθήνα 2009).

Πολύ ευχάριστα θα διευρύνουμε τη συντροφιά μας...

Προσεχώς θα σας ενημερώσουμε για την ημερομηνία και τον χώρο πραγματοποίησης της συνάντησης.

Η Πρόεδρος

Δρ. Παρασκευή Κοψιδά-Βρεττού

FREIRE PAULO

ΔΕΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΡΟΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΤΟΛΜΟΥΝ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ

Εισαγωγή στην ανάγνωση του βιβλίου

Η ελληνική έκδοση του βιβλίου του Paulo Freire "Δέκα επιστολές προς αυτούς που τολμούν να διδάσκουν", έρχεται να καλύψει ένα πραγματικό κενό στην ελληνική βιβλιογραφία σχετικά με το έργο αυτού του φημισμένου Βραζιλιάνου παιδαγωγού, ο οποίος θεωρείται ως ο σημαντικότερος παιδαγωγός στον κόσμο στα τελευταία πενήντα χρόνια.

Πρόκειται για ένα διεισδυτικό βιβλίο που προσπαθεί να δώσει απάντηση στα στερεότυπα που κυριαρχούν τα τελευταία χρόνια στα εκπαιδευτικά συστήματα.

Στο βιβλίο αυτό ο Freire μιλά στους εκπαιδευτικούς με βάση την εμπειρία του ως δάσκαλος και θεωρητικός της παιδαγωγικής. Κανένα άλλο βιβλίο του δεν εξηγεί τόσο τεκμηριωμένα τις συνέπειες που έχουν για την διδακτική πράξη οι ιδέες και οι πρωτοποριακές θεωρίες του.

Ο συγγραφέας υποστηρίζει ότι η επιτυχία του δασκάλου εξαρτάται από τη σταθερή αφοσίωσή του στη μάθηση και στην κατάρτιση, ως μέρος μιας συνεχούς αξιολόγησης της διδακτικής του πράξης μέσα στην τάξη.

Η αποστολή του δασκάλου, σύμφωνα με το Freire, είναι ευχάριστη και απαιτητική.

Χρειάζεται σοβαρότητα και επιστημονική, σωματική και συναισθηματική προετοιμασία.

Είναι μια αποστολή που απαιτεί από αυτούς που αφοσιώνονται στη διδασκαλία να καλλιεργήσουν ένα είδος αγάπης, όχι μόνο για τους άλλους, αλλά και γι' αυτήν καθαυτή τη διαδικασία που ενυπάρχει στη διδασκαλία. Είναι αδύνατο να διδάξει ο δάσκαλος χωρίς το θάρρος να αγαπάει, χωρίς το θάρρος να προσπαθεί χίλιες φορές προτού τα παρατήσει.

Παρατηρώντας την περιέργεια των μαθητών του και τον τρόπο που αναπτύσσουν στρατηγικές μάθησης, βοηθείται να προσεγγίσει αμφιβολίες, επιτυχίες και τα δικά του λάθη. Όταν είναι ανοιχτός να αναγνωρίσει τους διαφορετικούς δρόμους που ακολουθούν τα παιδιά για να μάθουν, τότε αναδιαμορφώνει διαρκώς τα μονοπάτια της δικής του περιέργειας, ανοίγοντας τις πόρτες σε τρόπους μάθησης που θα ωφελήσουν όλους μέσα στην τάξη.

Το βιβλίο μας καλεί όλους-και όχι μόνον τους δασκάλους, να στοχαστούμε κριτικά για το νόημα της διδακτικής πράξης, τη σημασία της μάθησης για τον καθένα και την κοινωνία- τη δημοκρατική, την ανθρώπινη κοινωνία συνολικά.